

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16.7.2013 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Miloslava Sedláčka a soudkyň JUDr. Heleny Przybylové a JUDr. Jiřiny Valdmanové v trestní věci obžalovaného J. P., nar. [redacted] v [redacted], okres [redacted], dělníka [redacted], Spolková republika Německo, trvale bytem [redacted], okres [redacted], *t a k t o :*

K odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Sokolově se podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 trestního řádu **z r u š u j e** rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 17.4.2013 č.j. 4T 22/2013-323 ve výrocích o trestu a ochranném léčení a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **z n o v u** rozhoduje tak, že obžalovaný J. P. se **odsuzuje** podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **sedmi (7) měsíců**, jehož výkon se mu podle § 81 odst. 1 a 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **dvou a půl (2,5) roku**.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá** trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to počítačové skříně s vestavěnými komponenty zn. ASUS bez výrobního čísla, černé barvy, s uvolněným bočním krytem z levé části a z pravé části s chybějícím bočním krytem, který vydal pro potřeby trestního řízení dne 10. 12. 2012.

Podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá** ochranné psychiatrické léčení se sexuologickým zaměřením v ambulantní formě.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Sokolově byl obžalovaný J. P. odsouzen za přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle §192 odst.1 trestního zákoníku na tom skutkovém základě, že v [redacted], okres [redacted] v přesně nezjištěném období nejméně od počátku roku 2011 do 10.9.2012 ve svém bytě č. [redacted] v ul. [redacted] jako uživatel IP adresy [redacted] prostřednictvím nezjištěných sítí stáhl do svého osobního počítače značky ASUS s vestavěnými komponenty a následně ve složkách L400 o velikosti dat 345GB (371 451 932 672 bajtů s obsahem 28 266 souborů, 407 složek) a C80 o velikosti dat 21,6GB (23 220 772 864 bajtů s obsahem 2 255 souborů, 44 složek), 400 snímků a 17 video souborů zobrazující pornografická díla o zneužívání dítěte a dne 5. 12. 2011 jako uživatel IP adresy [redacted] prostřednictvím sítě prezentované ve Spolkové republice Německo s názvem eDonkey2000 si pro sebe do svého osobního počítače značky ASUS s vestavěnými komponenty stáhnul videosoubor s označením "Pthc Pedoland Frifam Linda (7Yo)-Fucked !- (Good).avi" s hash 0bc36eb509f5033d64e312e73992ecd8, jenž obsahoval pornografické dílo zobrazující zneužívané dítě; a daného jednání se dopustil i v důsledku sexuální deviace s agresivními a sadistickými rysy v ideatorní úrovni, v důsledku čehož měl do středu mezi uchováním a vymizením sníženou schopnost ovládat své jednání.

Za tento přečin byl odsouzen podle § 192 odst. 1, § 40 odst. 1, § 70 odst. 1 písm. a), b), odst. 2, odst. 5 trestního zákoníku k trestu propadnutí počítačové skříně s vestavěnými komponenty zn. ASUS bez výrobního čísla černé barvy s uvolněným bočním krytem z levé části a z pravé části s chybějícím bočním krytem vydané jím dne 10. 12. 2012 pro potřeby trestního řízení a uložené ve věcech doličných Policie ČR KŘ Karlovarského kraje Územního odboru SKPV [redacted] pod položkou č. 80.

Podle § 99 odst. 3, 4, 6 trestního zákoníku bylo obžalovanému uloženo ochranné psychiatrické léčení se sexuologickým zaměřením v ambulantní formě.

Proti tomuto rozsudku podala státní zástupkyně ihned po jeho vyhlášení do protokolu u okresního soudu odvolání, které zaměřila proti výroku o trestu. Nesouhlasí s tím, že okresní soud obžalovanému vedle trestu propadnutí věci neuložil další trest, byť obžalovaný trestnou činnost spáchal dle závěrů posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ve stavu zmenšené přičetnosti. Právě závěry znalce jsou takové povahy, že podle jejího názoru je nutné na obžalovaného působit ještě trestem odnětí svobody. Obžalovaný v době páchání trestné činnosti netrpěl duševní chorobou v pravém slova smyslu, tj. psychózou, jednalo se u něj, a i nadále se jedná, o sexuální deviaci s agresivními a sadistickými rysy, s neobjektivizovanou schopností ji udržet na dosavadní, pouze ideatorní, úrovni. Pro zjištěnou sexuální úchytku byly jeho ovládací schopnosti hodnoceny jako podstatně snížené, rozpoznávací schopnosti byly však hodnoceny jako zcela uchovalé. Znalec považuje pobyt obžalovaného na svobodě za nebezpečný, právě pro zjištěnou sexuální úchytku a její možné projevy na jiné než ideatorní úrovni a doporučil proto uložení ochranného léčení se sexuologickým zaměřením v ambulantní formě. I vzhledem k ustanovení § 27 trestního zákoníku se proto jeví vhodným, aby společnost měla další a delší kontrolu nad chováním obžalovaného ve smyslu ukládaného trestu odnětí svobody.

Navrhla proto, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu, respektive, aby vedle trestu propadnutí věci dle § 70 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku uložil obžalovanému i přiměřený výchovný trest odnětí svobody odložený na delší zkušební dobu.

Krajský soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků o trestu napadeného rozsudku, proti němuž bylo

podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, a to i ve výroku o vině, mohl přihlížet, jen pokud by měly vliv na správnost výroku o trestu, proti němuž bylo podáno odvolání. Po přezkoumání napadeného rozsudku podle těchto hledisek dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku ani v řízení, které mu předcházelo, nebyla zjištěna pochybení okresního soudu takové povahy, která by měla vliv na výrok o trestu. Za nelogické považuje odvolací soud zejména závěry okresního soudu o eventuálním úmyslu obžalovaného ve vztahu „k opatrování“ si snímků a videosouborů zobrazující pornografická díla zobrazující zneužívané dítě, neboť nekorespondují s obsahem provedených důkazů včetně těch, na základě nichž považoval obhajobu obžalovaného, že si předmětné snímky a videa stahoval na disky svého počítače nevědomky, za vyvrácenou. Tato nesprávná úvaha okresního soudu však nemá vliv na otázku trestu, neboť obžalovaného uznal vinným za přechovávání pornografických děl, která zobrazují dítě, tj. za držení takového materiálu, přičemž stran této držby správně uvádí, že se tak dělo ve formě úmyslu přímého ve smyslu § 15 odst. 1, písm. a) trestního zákoníku.

Za posuzovaný přečin byl obžalovaný ohrožen uložením trestu odnětí svobody až na dva roky. Odvolací soud se neztotožnil se závěry okresního soudu stran posouzení polehčujících a přitěžujících okolností u obžalovaného ve smyslu § 41 a § 42 trestního zákoníku. O přitěžujících okolnostech se okresní soud v napadeném rozsudku nezmiňuje vůbec. Dle mínění odvolacího soudu však s ohledem na rozsah přechovávání pornografických děl, která zobrazuje dítě i dobu jejich přechovávání při zcela uchované rozpoznávací složce jednání však obžalovanému přitěžuje, že páchal přečin s rozmyslem a po předchozím uvážení ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku. Pokud okresní soud na druhé straně uvedl, že u obžalovaného přihlédl k polehčujícím okolnostem dle § 41 písmene j) trestního zákoníku – že se přičinil o odstranění škodlivých následků trestného činu nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu; dle § 41 písmene n) trestního zákoníku – že trestného činu upřímně litoval a dle § 41 písmene o) trestního zákoníku – že vedl před spácháním trestného činu řádný život, má odvolací soud za to, že z těchto polehčujících okolností je možno obžalovanému přiznat toliko poslední z nich, neboť dosud nebyl soudem trestán ani postižen za přestupková jednání a k jeho chování nebylo zjištěno v tomto trestním řízení ani jiných negativních poznatků. Přiznání polehčující okolnosti ve smyslu § 41 písm. j) trestního zákoníku nepřichází do úvahy z povahy věci, neboť u této polehčující okolnosti jde především o náhradu škody způsobené trestným činem, respektive i odčinění nemajetkové újmy způsobené trestným jednáním, kterou vyjadřuje pojem „odstranění jiných škodlivých následků“ (bez ohledu na to, je-li škoda znakem skutkové podstaty a lze-li náhradu způsobené újmy této povahy řešit v adhezním řízení či nikoliv). Nelze hovořit ani o přiznání polehčující okolnosti upřímné lítosti ve smyslu § 41 písm. n) trestního zákoníku, jejímž předpokladem je kvalifikované doznání se k činu, které u obžalovaného absentuje. Naproti tomu je však možno přiznat obžalovanému polehčující okolnost dle § 41 písm. a) trestního zákoníku, že spáchal trestný čin poprvé a pod vlivem okolností na něm nezávislých, neboť za takové okolnosti lze považovat zjištěnou sexuální deviaci, která do určité míry ovlivnila spáchání posuzovaného trestného činu obžalovaným, u níž je navíc nutno vycházet z toho, že obžalovaný o ní do doby jejího zjištění posudkem soudního znalce, nevěděl.

S ohledem na rozsah projednávaného trestného jednání obžalovaným a dobu páchaní činu, které akcentuje i procesní soud v odůvodnění napadeného rozsudku (strana 4 odst. 5), se

odvolací soud neztotožnil ani s dalším závěrem okresního soudu, že by šlo o bagatelní trestnou činnost, tedy o takový případ přechovávání dětské pornografie, který by odpovídal jen nejlehčím případům tohoto druhu trestné činnosti. Vyhověl proto odvolání státního zástupce a uložil obžalovanému vedle trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty i podmíněný trest odnětí svobody pohybující se svojí výměrou ve spodní polovině zákonné trestní sazby podmíněně odložený na zkušební dobu v polovině zákonného rozpětí, který považuje za přiměřený okolnostem projednávaného případu a osobě obžalovaného. Během zkušební doby bude mít obžalovaný dostatečnou možnost způsobem svého života, zahrnujícím i řádné absolvování ambulantního ochranného psychiatrického léčení, prokázat, že výkonu trestu odnětí svobody u něj není třeba.

Závěrem odvolací soud dodává, že z podnětu odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaného odstranil i vady ve výrocích o trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty a ochranném léčení. Pokud jde o první výrok, vady spočívaly v nesprávném zákonném označení trestu, který se svým zákonným pojmenováním nenazývá trest „propadnutí věci“, ale trest „propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty“ a v nesprávné aplikaci § 192 trestního zákoníku při jeho ukládání. Ten by bylo na místě citovat pouze tehdy, jestliže by ustanovení § 192 uložení takového trestu, jako trestu samostatného, umožňovalo (viz znění § 72 trestního zákoníku); a v nesprávné citaci § 70 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 5 trestního zákoníku, neboť tento trest bylo na místě uložit toliko podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, tedy jako trest propadnutí věci, které bylo užito ke spáchání trestného činu, neboť v případě počítače jde o věc, jejímž prostřednictvím obžalovaný realizoval jednání jako obligatorní znak objektivní stránky trestného činu. Použití ustanovení § 70 odst. 1 písm. b) do úvahy nepřicházelo, neboť dle tohoto zákonného ustanovení lze nechat propadnout toliko věc dosud ke spáchání trestného činu nepoužitou, ale k jeho spáchání určenou. Co se pak týče výroku o ochranném léčení, opomněl okresní soud při jeho ukládání citovat základní ustanovení trestního zákoníku, a to ustanovení § 99 odst. 2 trestního zákoníku, v němž jsou upraveny zákonné podmínky jeho fakultativního ukládání; naproti tomu zcela nadbytečně citoval ustanovení § 99 odstavce 3 a odstavce 6 trestního zákoníku, v nichž je toliko uvedeno, že ochranné léčení lze uložit i vedle trestu a řešena otázka doby jeho trvání. Krajský soud proto ve výroku o ochranném léčení doplnil, že ochranné léčení je obžalovanému ukládáno dle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, tedy proto, že spáchal trestný čin ve stavu vyvolaném duševní poruchou (kterou se dle § 123 trestního zákoníku rozumí mimo duševní poruchu vyplývající z duševní nemoci i sexuální odchylka) a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém

rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 16. 7. 2013.

Mgr. Miloslav Sedláček, v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Jiřina Valdmanová, v.r.

Za správnost vyhotovení: Lucie Grabmüllerová
Vypravila: Andrea Benešová